

Smrt — nevesta.

Balada.

Kaj gledaš sanjavo, deklica zala?
Veselo zalivaš gredice, to vem!
Na tihem ugiblješ, katere cvetice
Najbolj se prilegajo črnim lasém.

»Šivilje ti šivajo krilo poročno,
Že tretji te čaka v cerkvi oklic.
A jaz ti povem: ne bodeš nosila
Ni krila ni venca iz téh cvetic.«

»Tvoj ženin je včera v visoko planino
Odvriskal z grajščakom drznim na lov.
Tam gôri je našel drugo nevesto,
V dolino ne bode ga več domov.«

Kri šine dekletu v nežna lica,
Neverno pogleda ženo in dé:
»Jaz dobro poznam družice planinke,
In mène poznajo dobro oné.«

»Kar ti govoriš mi, bleda neznanka,
Tegà ne verjamem, to grda je laž.
Ti nisi hodila po naši planini
In mojega ženina ti ne poznaš.«

»Planinka sem včasih in zopet dolinka,
Po mestih hodim in gorskih vaséh,
Pri starih in mladih, ubožnih, bogatih
In znana sem tudi pri — lepih ljudeh.«

»Hitela sem davi na vašo planino
In tam poljubila njemu obraz.
Kaj mari je mēni tvoja zvestoba:
Od danes njegova nevesta sem — jaz.«

Zasmeje se glasno deklica ženi:
»Kakó naj te ljubi moj ženin, kakó?
On naše vasi je najgorši mladenič,
A tvoje obličje je blédo, suhó.«

* * *

Izgine, ko trenil bi, bela žena,
Nevesto objame prečudna žal . . .
Grajščinski logár ji pride povedat,
Da davi njé ženin je v brezdno pal.

A. M.

Slovenska domovina.

Bridkà žalost me prešine,
Ko se spomnim domovine,
Vsemu svetu nepoznane,
Od nikogar spoštovane.

S. Jenko.

Ljubi gnezdo, v katerem
se je izvalil, zver ljubi ležišče,
na katerem se je vzgojila, in
človek ljubi svoj dom. Dom
ljubiti veleva nam srce, veleva
pa tudi narava.

Domoljubja v obče ne pogrešamo pri
Slovencih. Zlasti v naših bridkostih, v
naših bojih, v naših težavah se nam je

očistilo domoljubje, kakor zlato v ognju.
Vendar ni vselej še dovolj živo in
krepko, pa tudi ni vselej umno.

Čim manj je vojakov v boju, tem
pogumnejši morajo biti, da dobé zmago.
Nihče se ne bode trudil za naš dom, ako
se nečemo sami. Zatorej moramo sami
pridobiti in priboriti domovini to, česar
ji treba. Posebno važno je, da bi imeli